

Suruç Katliamı: Katiller konuşurulmalı

20 Temmuz 2015 tarihinde Suruç'ta 33 sosyalist genç İŞİD'in canlı bomba saldırısı sonucunda toprağa düştü. 150'den fazla kişi yaralandı. O dönemde İŞİD'i kimin kullandığı belli. 7 Haziran seçim yenilgisi ile başlayan devlet terörü serisinin bir eylemi olan Suruç Katliamı burjuvazinin, sermaye devletinin iktidarını korumak için neler yapabileceğine dair sadece bir örnek.

Suruç'ta katledilen yoldaşlar yaşam doluydu ve bir amaçları vardı. Rojava Devrimi sonrası yaşamın normale dönmesi için yürütülen çalışmalar ile dayanışma içinde olmak amacıyla Kobane'deki çocuklar için hediyeler götürüyorlardı. Devlet bundan rahatsızdı. Çünkü Türkiye'nin batı metropollerinden gelen dayanışmalar götürülecekti. Onun ötesinde devlet Kürdistan'da belediyelerin HDP adayları tarafından kazanılmış olmasından rahatsızdı. Gençler Suruç Belediyesi'nin misafirleriydiler. Katliam belediyeye ait Amara Kültür Merkezi'nde gerçekleşti.

Davanın uzatılması, delillerin karartılması, hukuki bir dizi etmenin dikkate alınmaması ve avukatların müdahalelerinin engellenmesi devletin bu katliamın üstünü örtüp küllendirmek istemesi durumu ile karşı karşıyayız. Davanın seyri, devletin katliamda başrolde olduğunun ispatıdır. Bir kişiyi yargıladılar. Ama organizasyonda görev alan iki faşist korunuyor. İlhami Ballı'nın arandığı süreçte Konya Cihanbeyli Devlet Hastanesinde tedavi gördüğü, daha sonra da Ankara'da MİT görevlileri ile bir otelde görüşme yaptığı biliniyor. Şimdi Suriye'de, İdlib'de yaşıyor. Diğer bir katil de Suriye'de, Şam'da tutuklu. Adı: Deniz Büyükçebe. Bu katiller konuşurulmalı.

Bugün AKP'ye ve Erdoğan'a muhalefet yapan Ahmet Davutoğlu o dönemin en sorumlu mevkilerdeki tanıklarından biri. Gerçekten muhalif ise o dönem yaşananlar ile ilgili tüm bildiklerini anlatmalıdır. Suruç Katliamı bunun için bir başlangıç olabilir.

20.07.2015

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin
10 Temmuz 2022 Tarihli Açıklaması:

15 Temmuz Gerçeği Aydınlanacaktır

2016 yılında gerçekleşen ve resmi ağızlardan "15 Temmuz Darbe Girişimi" olarak adlandırılan kalkışma darbeye karşı darbe anlayışı ile karşı bir darbenin gerçekleştirildiği tarihtir. O tarih rejimin faşist yapısının kurumsallaştırılmasının ikinci adımı olmuştur. Türkiye en karanlık dönemine girmiştir. Faşizmin kurumsallaşmasının ilk adımı Eylül 2014'te Kamu Güvenliği Müsteşarlığı tarafından Genelkurmay'a sunulan "Çöktürme Planı" stratejisidir. "Çöktürme Planı" ile "15 Temmuz Darbe Girişimi" aynı planın farklı duraklarıdır. Ergenekon ve Balyoz Davalarını senaryo olarak nitelendirip temize çıkaranlar, Balyoz Harekatı'nda Genelkurmay tarafından gerçek bir senaryo olarak hazırlanan planın benzerini 15 Temmuz'da yaşattılar.

"Çöktürme Planı" Kamu Güvenliği Müsteşarlığı'nın "çok gizli" ibareli raporuna göre, "Yapılacak bastırma operasyonlarında 10 bin ila 15 bin imha, 8 bin civarı yaralı, 5-7 bin arası tutuklama, bombalanmış küçük ve büyük yerleşim alanlarında 150-300 bin civarı insanın yer değiştirmesi planlanmakta" eylemlerini içermektedir. Bu planın sözde "Barış Süreci" döneminde ve Dolmabahçe Masası devrilmeden önce hazırlandığı dikkate alındığında asıl niyetin Kürt halkına yeni bir soykırım uygulamak olduğu net olarak anlaşılmaktadır. Kamu Güvenliği Müsteşarlığı 2010 yılında bir nevi İç İstihbarat Örgütü olarak kurulmuş ve 2018'de görevleri kısmen MİT, kısmen de İçişleri Bakanlığı'na devredilerek lağvedilmiştir.

15 Temmuz devlet içinde iki farklı gücün hesaplaşmasıdır. Erdoğan 17-25 Aralık 2013 "Yolsuzluk Operasyonu" sonrasında postu kurtarmak için Ergenekon ve Balyozcular ile uzlaşmış, onların kontrolüne girmiş ve 180 dere-

celik bir dönüşle o güne kadar dillendirildiği tüm görüşlerinin tersini uygulamaya başlamıştır. Aynı dönemde Rus savaş jetinin düşürülmesinden dolayı ilişkileri donuk olsa da Rus istihbaratı Erdoğan ile NATO ve ABD arasında çatlak yaratmak amacıyla 15 Temmuz darbe istihbaratını MİT'e vererek Erdoğan'ın Ergenekoncular ve Balyozcular ile bir karşı darbe hazırlamalarının koşullarını yaratmıştır. TC devletinin Ergenekoncu kanadı böylece aylar öncesinden darbeye karşı darbe ile hazırlanmışlardır. Oluşturmak istedikleri karanlığı daha etkili gerçekleştirmek için ise TBMM'nin ve Saray'ın bombalanması gibi senaryoları kendileri tezgahlamışlardır. ABD kontrolünde gerçekleştirilmek istenen darbe böylece gerçekleşmemiştir. Ancak gerçekleşen karşı darbe işçi sınıfı, yoksul emekçiler ve Kürt halkı için farklı bir sonuç doğurmamıştır. Ülke ister darbe isterse de karşı darbe koşullarında aynı karanlık döneme girecekti.

Karşı darbenin darbeyi engellemiş olması sosyalist güçler açısından selamlanacak bir durum değildir. Çünkü, karşı darbeyi gerçekleştirenler TC devletinin Ergenekoncu Balyozcu faşist güçleridir. Türkiye Komünist Partisi, komünistler, "kötünün iyisi" ile "daha kötüsü" arasında tercih yapma durumunda değillerdir. İşçi sınıfının ve müttefiklerinin bağımsız politik programatik çizgisi temel yönelimimizdir. 15 Temmuz 2016'nın nasıl hazırlandığı ve gerçekte neler yaşandığı, barış, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin yeni kuruculuk sürecinde gün yüzüne çıkacaktır. Gün bu süreci örgütleme ve savaşımı yükseltme dönemidir.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
10 Temmuz 2022

Devrim Stratejisi Üzerine

○ Ali Oktay KAYA

ATILIM'in Mayıs - Eylül 2021 sayılarında beş bölümlük **“Program ve Politika Üzerine”** dizisi yayınlandı. Bu yazı dizisinde programatik konuda bir dizi görüş ve fikir yürütülen tartışmalar sonucunda kaleme alındı. Akabinde “Türkiye ve Kürdistan Devrimi ile Ortadoğu Devrimci Çemberi” yazısı Ocak 2022 sayısında Hamle sürecinde konunun bir yanında derinleşmiş, Hamle sürecinde yürütülen görüşmelerde ortaya çıkacak yeni soru ve görüşleri ele almayı hedeflemiştik.

Hamle sürecinin görüşleri elimize ulaştıktan sonra, devrim stratejisi ile ilgili ortaya çıkan sorular netleşmiş oldu. Sorular iki konuda yoğunlaşıyor. Birincisi Ortadoğu çapında ön görülecek ve hedeflenecek bir devrimin Türkiye devrimi ile ilişkisinin açılması. Diğeri ise böyle bölgesel bir devrimin politik, ekonomik ve yönetsel yapılanmasının detaylandırılması konularıdır. Bu yazımızda bu konularda biri hakkında, Ortadoğu devrimi ile Türkiye devriminin ilişkisi konusunda yaklaşım geliştirme-ye çalışacağız.

Bu bir tartışma sürecidir. Ele aldığımız tüm konular ciddi teorik konulardır. Marksizm-Leninizm ışığında değerlendirilip ele alınması gerekmektedir. Diğer yandan bölge ve ülke sınıf savaşmaları açısından olabirliği önemli bir kıstastır. Program ve politikalar sınıf savaşının sıcaklığı içinde ele alındığında yanılma payları da olabilir. O açıdan tartışmalar farklı bakış açıları ile de ele alınmalı ve gerçekten kolektif bir ürün olmalıdır. Salt akademik anlamda değerlendirilmesi yetersiz ve tehlikelidir, yaşayan ve savaşan örgütün, militanlarının, her düzeyde yönetici kadroların görüşleri ile bir bütünlük sağlamaktadır.

Daha önceki yazılarımızda defalarca değindiğimiz gibi 19, 20 ve 21. Yüzyıl deneyimlerinden yola çıkarak ileriye yönelik programatik sonuçlar çıkarmak zorundayız. Bizi inkarcı, liberalleşen, kendilerini “yenilikçi” olarak adlandıran anlayışlardan ayıran en önemli özellik “süreklilik içinde yenilenme” çizgisini

savunmamız ve ona sıkıca bağlı kalmamamızdır. Yeniden korkmamak, cesaretli olmak ama aynı zamanda Marksizm-Leninizm'in ilkelerini, temel teorik belirlemelerine bağlı kalmak gerekiyor. Teorinin günümüz koşullarına ve güncel sınıf savaşımına, yerel ve bölgesel koşulları dikkate alınarak uyarlanması görevi ile karşı karşıyayız.

Geçici yenilgilerin yaşandığı ve sınıf savaşımının yükselme eğrisi göstermediği süreçlerde “depresyon” benzeri çöküşlerin yaşanmasını engellemenin en önemli ögesi bu koşullarda dahi, geçici olarak üstün gelmesine rağmen kapitalist-emperyalist sistemin bunalım ve krizlerinin artarak sürdüğü koşullarda sınıf mücadelesini tavizsiz örmektir. Yeni emareleri analiz edip, onların sonuçlarını ajitasyon ve propaganda çalışmalarında değerlendirmek için anlaşılır politik çözümler ortaya koymamız gerekiyor. Elle tutulur, mantıklı, anlaşılır ve halk yığınlarının heyecan duyarak sahiplenecekleri hedefleri tarif edip hareketlenmelerini sağlamak için basit, anlaşılır ve sade olarak ortaya koymak bizlerin görevidir. Bu da program, eylem programı, yani strateji ve politika sorunudur. Emperyalist-kapitalist sistem doğası gereği içine düştüğü bu krizlerden sömürü, sömürgecilik ve savaşları artırarak çıkmaya çalışıyor. Yeni yöntemler geliştiriyor. Salgın hastalıkların son 25 yıldır yayılması ve en son COVID 19 salgını ile yaşamın hem durması hem de yaşam ve üretim süreçlerinin yeniden yapılandırılması bu konudan ayrı ele alınamaz. Dolayısıyla, çürüyen ve can çekişen bir sistem karşısında, diri ve savaşkan güçlerin nesnel olarak kazanma şansı çok yüksektir. Önemli olan bunun yol ve yöntemlerini belirlemek ve de ardından yeniden kuruluşun sürdürülebilirliğini garanti altına almaktır. Bu görevlerin dinamik güçleri ise mevcuttur. Görevimiz onları açığa çıkarmak ve sonuç alıcı yönde geliştirmektir. Arayışımızın temel nedeni budur.

Ülke ve bölge açısından devrim stratejisini tartışırken çıkış noktamız

dünya devrimci sürecinin tarihsel analizine dayanmaktadır. Karl Marks, Friedrich Engels ve Lenin'i referans alarak, Paris Komünü'nden, Büyük Rus Ekim Devrimi'ne, Doğu Avrupa Halk Demokrasilerine, oradan Çin, Vietnam, Küba devrimlerine, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halk devrimlerine ve tabii ki yeni dünya koşullarında son 30 yılın devrimci mücadelelerine, onların gelişme ve sonuçlarını derinlemesine irdelemeden bu konuları tartışmak mümkün değildir. Partimiz, Türkiye Komünist Partisi'nin kuruluşu ve Mustafa Suphi yoldaş önderliğinde geliştirilen programatik yaklaşımlar dikkate alınmadan günümüz sorunlarına yanıt vermeye çalışmak yine mümkün değildir. Ama aynı zamanda 60'lı ve 70'li yıllarda sınıf savaşımının yükselişi ve devrimci hareketin yaşadığı süreçler dikkate alınmadan bugüne dair söz söylemek yine mümkün olamaz.

Dünya devrimci sürecine baktığımız zaman Marks ve Engels tarafından teorinin kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde geliştirildiğini ve buna rağmen ileriye dönük öngörülerde bulduklarını görebiliriz. Daha Komünist Partisi Manifestosu'nda şu tespiti yapmışlardı. “Ürünleri için sürekli genişleyen bir pazar gereksinmesi, burjuvaziyi, yeryüzünün dört bir yanına kovalıyor. Her yerde barınmak, her yere yerleşmek, her yerde bağlantılar kurmak zorundadır. (...) Eski yerel ve ulusal kapalılığın ve kendi kendine yeterliliğin yerini, ulusların çok yönlü ilişkilerinin, çok yönlü karşılıklı bağımlılığının aldığını görüyoruz.” Marks ve Engels dünya devrimi stratejisini geliştirmişler ve bunun Avrupa devrimi ile başlayacağını ön görmüşlerdi. Kapitalizm dünya çapında alt edilmek zorundaydı.

Lenin, kapitalizmin emperyalist aşamasını analiz etti. Ona uygun devrimci strateji geliştirdi. Bir veya birkaç ülkede emperyalist zincirin zayıf halkalarında devrimler gerçekleşeceğini ön gördü. Devrimci sürecin merkezinin Avrupa'dan Rusya'ya kaydığını tespit etti. Ve emperyalizmin zayıf bir halkasında 1917'de Rusya'da dev-

rim gerçekleşti. Lenin de Avrupa ve dünya devrimi tezinin geçerliliğinden yola çıkarak Rusya devriminin Almanya devrimi ile geliştirilmesi gerektiği zorunluluğu üzerinde durdu. Almanya devriminin 1918'de ezilmesi ve önderleri Karl Liebknecht ile Rosa Luxemburg'un 1919'da katledilmeleri ile tek ülkede sosyalizm deneyi yaşama geçirildi. Bir anlamda zorunlu ka-
lındı.

İki öngörü de yaşama geçmedi, başarısız oldu. Sovyet deneyi 70 yıl sürdü ve muazzam kazanımlar elde edildi ancak yenildi. Çin, Vietnam ve Küba devrimleri bir dizi karmaşık süreçler yaşadılar. Bugün Çin Halk Cumhuriyeti'nde alışılmışın dışında bir süreç yaşanıyor. Resmen kapitalist üretim ilişkileri yürürlükte. ÇKP bunu sosyalizm kuruluşunda zorunlu bir süreç olarak tarif ederken KP'ler arasında konuya ilişkin farklı değerlendirmeler mevcut. Biz kardeş ÇKP'nin tespit ve açıklamalarını temel almak durumundayız. Sonucunu yaşayarak göreceğiz. Vietnam da Çin'e benzer bir süreç yaşarken en son Küba'da da pazar ekonomisinin kimi unsurları devreye sokuldu. Çin, Vietnam ve Küba süreçlerini incelerken Marks ve Engels'e dönmek gerekiyor. Kapitalist üretim ilişkilerinin bir ülkedeki gelişme düzeyinin devrimden sonra sosyalizm kuruculuğu açısından hiç de önemsiz olmadığı pratikte yaşanmış oldu. Rusya'da önce Lenin ardından da Stalin'in bu süreci muazzam öznel programlarla, sanayileşmeyi geliştirerek çözmeye çalışmaları ile başta işçi sınıfı olmak üzere Sovyet halklarının inanılmaz kültürel gelişmeler sağlama-
larına rağmen eksik kalan bir dizi konunun olduğu maalesef ortaya çıktı. Çin, Vietnam ve Küba'da devrim sürecinde kapitalizmin ulaşmış olduğu gelişme aşamasının çok daha farklılıklar gösterdiği ise hepimizin malumudur. Bugün özellikle Çin ve Vietnam'da yaşanan ve ÇKP ile VKP'ye göre aşılımaya çalışılan sorunların kaynağını burada aramak gerekmektedir. Afrika, Latin Amerika ve Asya devrimlerini incelediğimizde kapitalizmin eşitsiz gelişme yasasına bağlı olarak ilgili ülkelerde yaşanan devrimci süreçlerin de farklılıklar, eşitsizlikler ve sorunlar yaşadıkları görülmelidir. Doğu Avrupa ülkelerinde II. Dünya Savaşı sonunda oluşan halk demokrasilerinin gelişim süreçleri ise

çok daha farklı ele alınması gereken konulardır. Son tahlilde Asya, Afrika, Latin Amerika ve Doğu Avrupa devrimlerinin izledikleri süreçler Sovyetler Birliği'nin dünyada devrimci merkez olarak oynadığı role bağlı olarak ayrıca ele alınıp değerlendirilmelidir. Sonuçta dünyanın üçte birini kapsayan Dünya Sosyalist Sistemi bugün yok. Ve bu süreçlerden çıkaracağımız çok zengin deneyler mevcut.

Konumuza dönersek... Yaşanan iki öngörü ve deneyimin (dünya devrimi ve tek ülkede sosyalizm) başarısızlığı sonrası günümüzde nasıl bir yol izlemek gerekiyor sorusu ile karşı karşıyayız. Biz bu konuda bölgesel süreçlerin önem kazandığını düşünüyoruz. "Globalizm" olarak adlandırılan küreselleşme süreci emperyalist kapitalist sistem açısından istenilen sonuca ulaşmadı. Ancak küreselleşme konusunda oldukça fazla yol da aldılar. Ne ki, küreselleşme süreci aynı zamanda bölgesel süreçlerin gelişmesini de beraberinde bir yan ürün olarak getirdi. Farklı bölgelerde, geri kalmış veya az gelişmiş kapitalist ülkeler, orta derecede gelişmiş hatta kimi bölgelerde gelişmiş kapitalist ülkeler olma niteliğine yükseldiler. Gelişen kapitalist ülkeler kendi bölgelerinde emperyal karakter kazandılar. Bu da bölgesel alanların niteliğinde değişiklikleri beraberinde getirdi. Bölgelerin devrimci süreçlerinin gelişmesi sadece ekonomik göstergelerin gelişmesi ile değil, aynı zamanda yaşanan ekonomik ve politik krizler, savaş politikaları ile de belirleniyor. Bölgelerde yeni ilişkiler ve yeni çelişkiler iç içe ve karşılıklı olarak geliyor. Böyle olunca emperyalist zincirin zayıf halkaları ülkelerden çok bölgeler olmaya başlıyor. Bölgeler içinde de belli ülkeler daha zayıf halkalar olarak öne çıkıyor. Bölgelerdeki eşitsiz kapitalist gelişme süreçlerinden dolayı, devrim bir ülkede mayalanabilir ve bölgesel devrimci bir sürece dönüşebilir. Bir dizi ülkeden oluşan bölgelerde devrimci süreç yoğunlaşmamız gereken alanı belirliyor. Bu konuya sadece devrimi gerçekleştirmek açısından değil, devrimden sonra devrimi geliştirmek ve sürdürülebilmek açısından da bakabilmek gerekiyor. Çünkü yaşadığımız deneyler devrimin yaşatıp geliştirilmesinin ayrı bir sorun olarak gündemimizde olduğunu bize gösteriyor. Halk dilinde

sıkça tekrarlanan "yıkılmak kolay, yapmak daha zor" sözü stratejik düşüncemiz itibarıyla teorik olarak göz ardı etmememiz gereken bir unsur olarak fiilen gündemimizdedir.

Bu çerçeveden yola çıkarak ülkeye ve bölgemize bakalım. Türkiye'de ekonomik kriz had safhaya ulaşıyor. Ancak hiçbir kıpırdama yok. Farklı hareketlenmeler, direnişler, protestolar var, fakat devrimci süreci ilerletecek düzeyde değil. Bu alanda da bir tıkanıklık mevcut. Bunu ise sadece iktidarın ve devletin yaptırımları ile açıklamak doğru olmayacaktır. Devrimci süreci ilerletmek için işçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin inanıp uğrunda mücadele edecekleri gerçekçi hedefleri ortaya koymak gerekiyor. Bu da salt ekonomik mücadeleler ile olmaz. Toplum nüfusunu ilgilendiren tüm toplumsal ve politik sorunların bileşkesi yığınların kendi sorunları temelinde harekete geçmeleri için önem arz ediyor.

Partimizin taslak programı Türkiye açısından çıkış yolunu tarif etmektedir. Ülkede ekonomik, sosyal ve politik durumun tahlili temelinde devrimci bir süreç ön görmektedir. Muhtemelen demokratik bir halk devrimi süreci sosyalist devrime yükselerek Türkiye Federatif Sosyalist Cumhuriyeti amacıyla ulaşacaktır. Türkiye'nin neden ve nasıl bir federatif yapıda olması gerektiği program taslağında detayları ile ele alınmaktadır. Türkiye devriminin stratejisi bölgesel bir devrim stratejisi ile çelişmez. Burada belirleyici olan ideolojik politik olarak bölgesel devrim hedefinin doğruluğunun ve içeriğinin kabulüdür. Kuşkusuz ki ulusalcı, ulus devletçi bir düşünce sisteminin dışına çıkamayan, statükoya ve devletin doktrinine doğrudan veya dolaylı bağlı olan anlayışların bunu kabul etmesi mümkün değildir. Ancak partimiz Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş ve gelişme kodlarının yanlışlığından yola çıkarak, tek sınıf, tek millet, tek din ve tek mezhep anlayışına karşı, tüm milletlerin, din ve mezheplerin anayasal temelde eşit haklar temelinde federatif bir yapıda birlikte yaşamalarından yana olduğundan, bizler açısından böyle bir engel söz konusu değildir.

Türkiye’de hedeflediğimiz, çok uluslu federatif bir devlet yapısının, bölgedeki gelişmelere koşut olarak tüm bölgeyi kapsayacak şekilde şekillenmesi komünistler açısından doğrudur. Tek tek federatif devletlerin bileşiminden oluşacak olan bölgesel bir konfederatif devlet Demokratik Halk Cumhuriyetleri Birliği olarak tarif edilebilir. Ortadoğu’da oluşacak böyle bir birlik cumhuriyeti Kafkaslar ve Balkanlar’da etkisini gösterecektir.

Devrimci sürecin mayalanmasının hangi ülkeden başlayacağı ve nasıl gelişeceği sürece bağlıdır. Türkiye de olabilir, bölgede başka bir ülkeden de olabilir. Bunları karşı karşıya koymamak gerekir. Türkiye’de gelecek ve başarıya ulaşacak devrimci bir süreç tüm bölgede etkisini göstereceği gibi, tersi de geçerlidir. Biz kuşkusuz ki öncelikle yaşadığımız topraklarda gelişmeleri etkilemek ve belirlemek için mücadelemizi geliştireceğiz.

Burada dikkate almamız gereken önemli bir etken mevcuttur. Bölgede, dört ülkenin ortasında Kürt halkının yaşadığı gerçeği bölgesel devrimci süreç açısından yeni perspektifler sunmaktadır. Özellikle Kürt Özgürlük Hareketi’nin son 40 yılda elde ettiği gelişme bu konuda belirleyicidir. Türkiye’de ve diğer ulus devletler özelinde devrimci süreçler henüz ilerleme kaydetmiyor gibi gözükse de, dört ulus devletin içinde ve kesişme noktalarında Kürt Özgürlük Hareketi devrimci bir süreci başlatmış ve belli bir aşamaya taşımış bulunmaktadır. Kürt Özgürlük Hareketi’nin ulusal mücadele ve yığınların ulusal bilinç elde etmesi temelinde başlayan ve gelişen mücadele süreci günümüzde bunun ötesinde bir nitelik kazanarak, tüm toplumda etkisini gösterecek ve bölgede sonuçlar yaratacak bir niteliğe yükselmiştir. Bu gelişme dört ulus devletin içinde politik gelişmeleri belirleyici şekilde değiştirme özelliğine sahiptir. Dolayısıyla devrimci sürecin bu merkezden başlamış olduğu tespitini yapmamız yanlış olmayacaktır.

Kürt halkının Türkiye’nin sadece Kürt illerinde değil, ülkenin batısındaki metropoller de dahil tüm sathına dağılmış ve yayılmış olması ayrı bir gerçektir. İşçi sınıfının ve emekçilerin bileşimine bakıldığında Kürt yurttaşların

niceliği ağırlık kazanmıştır. Bu nicelik aynı zamanda nitelik olarak sendikal ve demokratik örgütlenmelerde de karşılığını bulmaktadır. Dolayısıyla Kürt halkının devrimci direnişi salt bir halkın direnişi olmanın ötesinde tüm toplumda devrimci bir sürecin önemli bir bileşeni olarak yer edinmiştir. Bu, ülke özelinde olduğu gibi bölge açısından ele alındığında da aynı durumdadır. O anlamda, birleşik mücadele salt Kürt halkının ulusal sorununun çözümü anlamında değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sınıfsal sorunlarının çözümü anlamında bir birleşik mücadele olarak anlaşılmalı ve tarif edilmelidir. Türkiye’de HDP’nin politik etki anlamında gelmiş olduğu nokta, devrimci mücadelenin sadece bir alanını ilgilendirdiği halde gelen aşamanın anlaşılması açısından gösterilebilecek doğru bir örnektir.

Türkiye’den başlayacak ve bölgeye yayılan bir devrimci süreç nasıl ki tüm bölgenin kaderini belirleyecekse, bölgenin başka bir devletinde başlayacak bir süreç de Türkiye’yi etkileyecektir. Burada olası bir senaryoyu ön görüp başından itibaren bunun engellenmesini sağlamak gerekecektir. Örneğin Irak veya Suriye’de başlayacak bir devrimci süreç dolaysız olarak Türkiye’nin Kürt illerini etkisi altına alacaktır. TC’nin Suriye’de Rojava’ya ve Irak’ta Güney Kürdistan topraklarına karşı giriştiği askeri operasyonlar bu mantığın sonucu ve devrimci süreci engelleme amaçlıdır. Ancak, TC bunu engelleyemediği durumda ve Türkiye’nin Kürt illeri bu sürece dahil olduğunda Türkiye’nin batısını bu devrimci dalganın dışında tutabilmek için bölücü bir strateji geliştirebilir “küçük olsun ama benim olsun” mantığı ile ülkeyi bölebilir. Bunu yaparken de can simidi olarak AB’ye yaslanır. Çünkü AB de Balkanlara kadar etkisi olabilecek böyle bir gelişmeden taraf olmayacaktır. Balkanları etkileyecek devrimci dönüşümlerin süreç içinde AB topraklarının geneline yayılacağı endişesini taşıyacak ve bunu engellemeye çalışacaktır. TC egemenlerinin bölücülük yapmalarını engellemenin tek yolu Türkiye çapında birleşik mücadelenin geliştirilmesi ve ülkenin batısının da devrimci sürecin aktif bileşeni olmasını sağlamaktır.

Bölgesel devrimci sürecin tanımı Türkiye ve bölgedeki Müslüman halkları da kucaklamayı gerektiren bir ideolojik politik yaklaşımın geliştirilmesini gerektirmektedir. Müslüman halkların dışında Türkiye ve bölgedeki diğer dinlere ve devletler tarafından egemen kılınan mezheplere yönelik de net bir politika olmalıdır. Bugün TC devletinin uyduruk laiklik söylemini dillerine pelesenk edenler gerçek laikliğin ne olduğunu o zaman anlayacaklardır. Bölgede Müslümanlar arasında Şii ve Sünniler arasındaki çatışma ve farklılıkların çözümünden, Türkiye’deki Sünni, Alevi, Şafi, Caferi sorunlarının çözümü ötesinde Rum, Ermeni, Nesturi Süryani, Keldani, Ezidi v.b. din ve mezhep mensuplarının kardeşçe ve eşit haklarla bir arada yaşayacakları bir ortamı hazırlamak komünistlerin görevleri arasındadır.

Türkiye Komünist Partisi’nin ve Türkiye Halk İştirakiyon Fırkası’nın tarihte yaşadıkları deneyler, geliştirdikleri politikalar, Mustafa Suphi yoldaşın tüm Müslüman halklara yönelik çözümleri bağ kurulması gereken doğru çözümler olarak günümüz koşulları ile güncellenecektir. Bu konu ayrı bir yazının konusudur ancak böyle bir görevin de bizleri beklediğini ve bunun programatik çözümlerini yapmamız gerektiğini anımsatmak amacıyla bu konuya kısaca bir değinmiş oluyoruz.

Üzerinde çalıştığımız ve son bir buçuk yıldır çerçeveyi genişleterek tartıştığımız bu konuların partimizin program tartışmaları açısından öneminin tekrar altını çizerek katkılarınızın devamının önemine işaret etmek istiyoruz. Ortadoğu Devrimci Çemberi devrimci süreç açısından gerçekçi ve güncel bir tespittir. Günümüz koşulları, değişen dünya, emperyalist-kapitalist sistemin içinde debelendiği sorunlar, bu duruma uygun devrimci perspektiflerin geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Zaferler yenilgiler ve inişli çıkışlı zengin deneyler ışığında günümüzün devrimci stratejisini geliştirmek cesaret ve bir o kadar da fedakarca savaşmayı gerektirmektedir.